

банъ дълго се колеба. Той знаеше, че ако се забави, влѣхвитѣ ще тръгнатъ безъ него, а ако отмине, болниятъ ще умре.

— Боже на правдата и чистотата! Покажи ми пътя на мъдростѣта!—се помоли Артабанъ. И следъ това, безъ да се колебае повече, той се върна при болния, разви чалмата му и го пренесе подъ една палма. Отъ единъ близъкъ ручей той донесе вода и даде на болния едно отъ цѣлебнитѣ лѣкарства, които винаги носѣше съ себе си. Той освежи челото му, влѣ въ устата му нѣколко капки вино и прекара около него нѣколко часа. Евреинътъ най-после дойде на себе си. Силитѣ му се повърнаха, той се повдигна и попита:

— Кой си ти?

— Азъ съмъ Артабанъ, вълхва, отивамъ въ Ерусалимъ да се поклоня на Царя Юдейски. Но азъ бързамъ. Вземи моя хлѣбъ, виното и тѣзи цѣлебни треви. Когато подкрепишъ силитѣ си, иди въ Вавилонъ и намѣри тамъ своитѣ съплеменници.

— Да те благослови Богътъ на Авраама, Исаака и Якова—каза евреинътъ. Но нашитѣ пророци предсказаха, че Царьтъ ще се роди не въ Ерусалимъ а въ Витлеемъ Юдейски. Нека Богъ ти помогне благополучно да стигнешъ въ този градъ.

Артабанъ бързо възседна коня и полетѣ напредъ. Той препускаше съ всички сили, но когато пристигна въ храма на влѣхвитѣ, надъ него вече блестѣше слънцето.

Въ храма нѣмаше никого.

На една купчина кирпичи той видѣ прикрепено кжсче пергаментъ, върху което Артабанъ прочете следното:

„Ние чакахме до полунощъ. Повече не можемъ. Отиваме да търсимъ Царя. Следвай ни презъ пустинята“.

Артабанъ се отпусти на земята и покри главата си въ знакъ на отчаяние. „Какъ ще премина пустинята безъ провизии и съ такъвъ измжченъ конь? — горчиво си мислѣше той. Трѣбва да се върна въ Вавилонъ, да продамъ моя сапфиръ, за да купя камили. Състраданияето къмъ евреина мислене възможността да видя Царя!“

*
**

Какъ Артабанъ преброди пустинята, какъ премина Дамаскитѣ градини, долината на Йорданъ и хълмистата страна на юдеитѣ, азъ не научихъ. Но ето какво чухъ: